

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2018. február hó 6. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A nyereségvágyból, különös kegyetlenséggel, a bűncselekmény elhárítására idős koránál fogva korlátozottan képes személy sérelmére elkövetett emberölés büntette miatt I. r. vádlott és társa ellen indított büntető ügyben a Miskolci Törvényszék 2017. augusztus hó 23. napján kihirdetett 11.Fk.56/2015/94. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlottak által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban I. r. vádlottat 15.438,- (tizenötezer-négyszázharmincnyolc) Ft, míg fk. II. r. vádlottat 10.000,- (tízezer) Ft bűnügyi költség terheli.

Fk. II. r. vádlott lakcíme: ...

I n d o k o l á s

Az első fokon eljáró bíróság az I. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett emberölés büntetében (a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény [a továbbiakban Btk.] 160. § (1), (2) bekezdés b), d), h), k) pontok) állapította meg, és ezért, mint erőszakos, többszörös visszaesőt életfogytig tartó szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetést fegyházban rendelte végrehajtani, és megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

II. r. fiatalkorú vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett emberölés büntetében (Btk. 160. § (1), (2) bekezdés b), d) és k) pontja), és ezért 10 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetést fiatalkorúak börtönében rendelte végrehajtani, és megállapította, hogy feltételes szabadságra legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható. Az első fokon eljáró bíróság rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról II. r. fiatalkorú vádlott esetében a házi őrizetben töltött idő tekintetében 4 nap házi őrizetben töltött idő 1 napi szabadságvesztésnek felel meg. Döntött a bűnjelek sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen I. r. vádlott és védője felmentést célzóan jelentettek be fellebbezést, I. r. vádlott az ítéltáblához címzett beadványában ... és ... tanúkénti kihallgatását indítványozta, akik álláspontja szerint ártatlanságát tudják igazolni. Indítványát arra alapozta, hogy e két tanú hallotta a bv. intézetben, amikor II. r. fiatalkorú vádlott az I. r. vádlott felé közölte, hogy szülei ráhatására tett rá nézve terhelő vallomást. Indítványozta továbbá ... ismételt kihallgatását arra tekintettel, hogy a

sportolással kapcsolatos állítását meg tudja erősíteni és a kézfején keletkezett sérüléseket is. Sérélmezte továbbá, hogy nem vitték ki helyszíni szemlére.

II. r. fiatalokú vádlott és védője, valamint törvényes képviselője enyhébb büntetés érdekében éltek jogorvoslattal.

Az ügyész a törvényszék ítéletét tudomásul vette.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség átiratában a vádlottak tudattartamára, annak eshetőleges szándékára vont következtetését az elsőfokú bíróságnak tévesnek ítélte, álláspontja szerint nem eshetőleges, hanem az egyenes ölési szándékot támasztja alá a bántalmazás rendkívül durva módja, az erőbehatások száma, nagysága és az okozott sérülések jellege. Az ítéletnek a vádlotti tudattartamra vont következtetés tekintetében egyenes szándékra történő megváltoztatását követően mindkét vádlott esetében a helybenhagyására tett indítványt.

Az ítéletábla a védelmi fellebbezések folytán a törvényszék ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen bírálta felül a meghozatalát megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében figyelemmel a Be. 554/B. § g) pontjára is.

A nyilvános ülésen I. r. vádlott védője a felmentésre irányuló fellebbezését fenntartotta. Utalt arra, hogy I. r. vádlott mindvégig következetesen tagadta a bűncselekmény elkövetését. A tényállás megalapozottságához szükséges lett volna I. r. vádlott és védője bizonyítási indítványainak elfogadására. A törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékokból nem megfelelő következtetést vont le. I. r. vádlott azt nem tagadta, hogy a helyszínen járt, azonban annak meggyőző indokát adta. A védelem álláspontja szerint terhére még eshetőleges szándék sem állapítható meg, és társtettesi elkövetés sem róható a terhére. Másodlagos indítványként az ítélet hatályon kívül helyzését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

II. r. vádlott védője az enyhítést célzó jogorvoslatot fenntartotta, kiemelte az enyhítő körülmények nagyobb nyomatékát, a vádlott halmozottan hátrányos szociális helyzetét, az időmúlást, I. r. vádlott személyének hatását a fiatalokú II. r. vádlottra, figyelemmel az iránta érzett tekintély tiszteletre, és megfelelni akarásra.

A fellebbviteli főügyészség nyilvános ülésen jelenlévő képviselője az átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta.

I. r. vádlott az utolsó szó jogán a felmentését kérte, ártatlannak vallotta magát és úgy ítélte meg, hogy ellene nincs semmilyen bizonyíték, mindent a II. r. vádlott követett el.

II. r. vádlott bűnösnek érezte magát, csak a sértett bántalmazásában nem.

Az ítéletábla a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával járt el, II. r. fk. vádlott esetében figyelemmel volt a fiatalokúakra vonatkozó speciális előírásokra is. A széleskörű bizonyítási eljárás során ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és megalapozott tényállást állapított meg, amelyet az ítéletábla a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban Be.) 351. § (1) bekezdése alapján irányadónak tekintett.

Az ítéletábla sem a bizonyítás továbbfejlesztésére, sem pedig az ítélet hatályon kívül helyzésére a megalapozott tényállásra tekintettel okot nem látott.

I. r. vádlott mindvégig tagadta a bűncselekmény elkövetését, állítása szerint csupán II. r. fiatalkorú vádlottnak állt módjában a sértett bántalmazása, melyet azzal indokolt, hogy a sértett szexuális zaklatta a fiatalkorú vádlottat. Elismerte, hogy ennek tisztázása érdekében bementek az ingatlanba, ahol a sértettet kérdőre vonta, de tettelegességre nem került sor. Utalt arra is, hogy a fiatalkorú vádlott állandóan bűncselekmények elkövetéséről beszélt, amelytől ő próbálta eltéríteni.

II. r. fk. vádlott részletes vallomást tett arról, hogy I. r. vádlott hogyan hány alkalommal bántalmazta a sértettet, elismerte, hogy I. r. felhívására értékeket kerestek. Tagadta, hogy a sértett bántalmazásában ő bármilyen módon tevőlegesen részt vett volna.

Az ügyben kiemelt jelentőséggel bírtak a szakértői vizsgálatok, melyeket a törvényszék lényegre törően, teljes körűen értékelt. A vádlotti védekezések a szakértői bizonyítások tükrében megdőlték. A törvényszék nemcsak a vádlotti vallomásokat értékelte, hanem összevetette az egyéb bizonyítékokkal, és részletesen számot adott arról, hogy mely bizonyítékot fogadott el és miért. Így megdőlt I. r. vádlott védekezése, hogy kézsérüléseit házi edzésen szerezte. Ennek valóságtartalmát ...val próbálta eredménytelenül igazolni. A nyomszakértői, genetikai szakértői vizsgálatok ugyancsak a vádlottak bűnösségét igazolták egyéb bizonyítékokkal összevetve. Ugyancsak megdőlt II. r. vádlott azon állítása, hogy a sértett bántalmazásában nem vett részt.

Az sem kétséges, hogy mindketten szándékegységben cselekedtek, egymás tevékenységéről tudtak. Több eseti döntés utal rá, hogy nem szükséges, hogy mindkét elkövető halálos sérülés okozásában vegyen részt, a feltétel csupán az, hogy egymás tevékenységéről tudjanak. A törvényszék törvényesen minősítette a vádlottak cselekményét emberölés büntetettének, de tévedett, amikor a vádlottak tudattartamára csupán eshetőleges szándékra vont következtetést. A bántalmazás brutalitása, az erőbehátások száma, ereje, az elszenvedett sérülések egyértelműen egyenes ölési szándékra engednek következtetést levonni.

A törvényszék a minősítő körülményeket is helytállóan állapította meg. Az ítéletábra csupán a különös kegyetlenséggel elkövetés körében utal arra, hogy a sértett által elszenvedett Le Fort III. típusú törésknél a középarc leválk a koponyaalapról, továbbá a homlokcsont törés a fej megtaposása az átlagot többszörös meghaladó fájdalomérzettel jártak és rendkívül brutális elkövetési módra utalnak.

Büntetés kiszabása körében a törvényszék igen körültekintően járt el, teljes körűen feltárta a bűnösségi körülményeket, csupán az eshetőleges szándékra utalás mellőzendő. A súlyosító körülményeket kellő részletességgel értékelte. I. r. vádlott erőszakos többszörös visszaeső, e körülménnyel is részletesen foglalkozott. Megjegyzk az ítéletábra, hogy e vádlott esetében a büntetés kiszabása során objektív helyzet állt elő, nem bírói mérlegelés, hanem a törvény szigora a Btk. 44. § (2) bekezdés a) pontja alapján kötelezően alkalmazandó a tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés.

II. r. vádlott esetében, mint 16. életévét be nem töltött fiatalkorúra vonatkozó rendelkezéseket is pontosan felhívta az elsőfokú bíróság, és kellő indokát adta, hogy miért a lehetséges leghosszabb tartamban határozta meg a vádlottal szemben a szabadságvesztés büntetés tartamát. Az ítéletábra kiemeli, hogy az ilyen rendkívül brutális módon, gátlástalanul végrehajtott ölési cselekmények esetében a jogalkotó az elkövetőkkel szemben a társadalom védelmét helyezi előtérbe.

Az ítéletábra az I. r. vádlott által előterjesztett bizonyítási indítványokat elutasította, egyrészt ...t az elsőfokú bíróság már tanúként kihallgatta, és számot adott a vallomásának értékeléséről, míg a ... és ... tanúkra vonatkozó kihallgatás lehetőségét már a törvényszék elutasította, és ennek is helytálló

indokát adta. Az ítélet tábla a törvényszék járulékos kérdésekben hozott rendelkezéseit is helytállónak találta, ezért a törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdésére utalással helyes indokai alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban az előzetes letartóztatásba történő további beszámításról a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján, míg a felmerült bűnügyi költségről a Be. 381. § (1) bekezdése alapján történt rendelkezés. Végül pontosította II. rendű vádlott lakcímét.

Debrecen, 2018. február 6.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. előadó bíró,  
Dr. Nagy Éva sk. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 11.Fk.56/2015/94. számú ítélete mindkét vádlott vonatkozásában jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2018. február 6.

. Balla Lajos sk.  
a tanács elnöke